

WHO WILL BE LOST?

Кӣ гум хоҳад шуд?

Ин рисолаи Инҷил бо компютер тарҷума
шудааст. Агар шумо ислоҳ ё такмил додани забон
бошед, лутфан бо идора бо info@angp.co.za тамос
гиред

Он ҷо ҳастанд, бисёре аз мардум , ки боз ба ҷои дар
бораи ин мавзӯ барои фикр намекунам, метарсам, ки ба
кашф ҳақиқати воқеи дар бораи дӯзах. Онҳо метарсанд,
то ки онҳо
ҳастанд, бубинанд худ торҳо поён ба дӯзах дар як
суръати хеле зуд. Аксарияти одамон кӯшиш ба quieten

вичдони худро бо суханони: Худо аст, ки Худои муҳаббат ва хоҳад ҳаргиз андохта кас ба дӯзах. Бо ин онҳо тасаввур, ки дар ин бора то абад дар ҳаёти кардааст, ҳал шудааст, бо ки онҳо гунаҳкор ҳаёт хоҳад пазируфта, дар осмон аст. «Албатта шумо медонед, ки шарир иродаи нест, молики Худо Салтанати. Оё не фиреб кунед; мардуме, ки ҳастанд, бадахлоқона, ё ки бутҳо ибодат ё зинокорон, ё паяш ҳомосексуализм, ё ки дуздӣ ё ҳаромризқ, ё бадмастон, ё ки тўҳмати дигарон ё дуздонед - ҳеҷ аз инҳо Малакути Худо хоҳад буд. " (1 Қўринтиён 6: 9-10). «Аммо чизе аст, ки нопок шаҳр ворид мешавад, ва на касе, ки кори зишт чи ва ё дурӯғ мегӯяд. Албатта танҳо онҳое, ки номашон дар китоби Барра навишта аз зиндагӣ дар дохил мешаванд шаҳр». (Ваҳй 21:27).

Боз баъзеҳо ҳастанд, ки кӯшиш мекунанд исбот кунанд, ки тамоман дӯзах вуҷуд надорад ва гурӯҳи дигар таълимоте доранд, ки одамизод додааст, ки пас аз марг мо бо оташ пок мешавем ва пас аз он ба осмон хоҳем рафт. Ин аҷиб он чӣ мардум кӯшиш хоҳад кард, кор ба канорагирӣ аз ҳақиқат дар бораи аст ҷаҳаннам. Баъзеҳо кӯшиш ба он гуфт, ки он ҷо нест, зиндагии пас аз марг, ки вақте ки мо мемирем, ки анҷоми ин аст, он чизе берун аз он ҷо ба қабр. Худо сухани мегӯяд, мо, ки «Ҳар кас бояд бимирад як бор, ва баъд аз он бошад, аз ҷониби Худо ҳукм кунад.» (Ибриён 9:27). Ҳасли дигаре аз аҳолии ҷаҳон, ки танҳо онҳое, ки мемиранд чун масеҳиён хоҳад зиндагӣ боз ба дигарон бимирад ва ки аст, дар охири. А тааҷуб теъдоди зиёди одамон аз бисёр қисмҳои аз ин ҷаҳон ки имон овардаанд, ки чун шумо бимиранд шумо биёям ба ҷаҳон дар шакли як гули, ё гов, ё як мор

ё баъзе дигар ҳайвонот ё махлуқи. Он ҷо бисёр бештар аз дурӯғ , ки мардум имон овардаанд , дар хотири soothe онҳо ақлу дар бораи дӯзах.

Оё ҷаҳаннам ҳаст?

Дар як шахс киро , мо метавонем , имон дар боло ҳар каси дигар, ки Исои Худованд аст. Вай дар бораи дӯзах сухан ва мо ин рӯ хоҳад гирифт чанд аз бисёре аз Навиштаҳо аз аз аз Каломи Худо ва бубинем ҷӣ бихоҳад, мегӯяд. "Ҳар касе, ки бародари худро беақли беарзиш хонад , хавфи рафтан ба оташи ҷаҳаннам хоҳад буд." (Матто 5:22). « Пас, агар шумо чашми ростат туро ба гуноҳ, онро ба берун ва бипартоед он дур! Ин аст, хеле беҳтар аст , барои шумо ба даст як қисми кунед бадан аз ба доранд, шумо тамоми бадан андохта , ба дӯзах. Масалан агар шумо аз рост ба дасти сабаби туро ба гуноҳ , онро бурида, истироҳат ва бипартоед он дур! ин аст, хеле беҳтар аст барои шумо ба даст яке аз шумо дасту аз барои худ тамоми бадан , то рафта ба дӯзах ». (Матто 5: 29-30). «Ва онон, ки бояд дар бошад, ба Малакути хоҳад партофта берун ба зулмот , он ҷо хоҳад буд гиря ва маҷақ онҳо дандон». (Матто 8:12). "Аз онҳое, ки ҷисмро мекушанд, вале рӯхро кушта наметавонанд, натарсед, балки аз Худо битарсед, ки метавонад ҷисм ва рӯхро дар дӯзах небуд кунад ." (Матто 10:28). "Ва шумо, эй Кафарнаҳум! Оё шумо мехоҳед, ки ба худ бардошта ба осмон? Хоҳед оиҳоро дар ҷаҳаннам андохта! Агар мӯъҷизотеро, ки буданд, ки дар аниом шумо дар анҷом шуда буд Садӯм, аз он ҳам дар мавҷудияти имрӯз бошад!» (Матто 11: 23). "Ҷӣ тавре ки

алафҳои бегона ҷамъ шуда, дар оташ месӯзанд, айнан ҳамон чиз дар охири замон ба амал хоҳад омад: Писари Одам фариштагони Худро фиристод, то ҳамаи Малакути Худро ҷамъ оваранд, то одамонро ба гуноҳ водор кунанд ва ҳамаи онҳое ки корҳои бад мекунанд, ва онҳоро ба кӯраи оташин андохтанд, ва дар он ҷо гирья хоҳанд кард ва дандонҳояшонро ғич мекунанд ». (Матто 13: 40-42, 49, 50). " 'Дӯстам, чӣ гуна шумо бе либоси арӯсӣ ба ин ҷо ворид шудед?' ба подшоҳ аз ӯ пурсиданд. Аммо он мард гуфт: ҳеҷ чиз. Сипас подшоҳ аз ходимони, гуфт : «алоқаманд ба ӯ то дасти ва пиёда ва бияфкананд, ба ӯ берун, дар торик. ӯ нест гиря ва маҷақ дандонҳо." (Матто 22:12 , 13). "Шумо морҳо ва писарони морҳо! Чӣ гуна шумо интизор доред, ки аз маҳкум шудан ба ҷаҳаннам раҳо шавед?" (Матто 23:33). «Ин, он гоҳ, хоҳанд мешавад истироҳат ба абадӣ фиристода ҷазо, вале одилон ба абадӣ рафта ҳаёт». (Матто 25:46). Ин ҷуз андаке ба Навиштаҳо аз танҳо як китоби тамоми Китоби Муқаддас ва дар он ҷо ҳастанд, бисёр, бисёр бештар.

Ҷаҳаннам чӣ гуна аст?

Як рӯз ӯ ҷалб пушти парда ва ба мо дод, як моҳиятеро аз дӯзах. Дар Луқо 16: 19-31 Исо ба мо тасвири чӣ гуна ҷаҳаннамро медиҳад . Вай ба мо як чизи даҳшатнокеро нишон медиҳад, ки чашми инсон онро то ҳол надидааст. Оташи дӯзах бо қудрати азим фурузон ва дар маркази ин баҳри бузурги оташ мард аст. Ин мард дар хоб нест, ӯ бедор аст, ӯ зинда аст ва ӯ аз ҳама он чизҳое, ки дар гирду атроф рӯй медиҳанд, огоҳ аст. ӯ мебинад, ҳис мекунад, мешунавад ва бо забонаш бичашида. Ин мард замоне дар ин замин сайр мекард ва зиндагӣ мекард, мисли мо. Вай воизон ё

пайғамбаронро шунида буд, чунон ки бисёри мо онҳоро мешунавем. Чизи таассуф аст, ки гирифта, нест огоҳинома аз он чӣ ба Мӯсо ва анбиё ӯ гуфт, мисли имрӯз, пас бигирад

нест огоҳинома аз ба Каломи аз Худо ва аз ин воизони аз Каломи. Ин мард фикр намекард ва аслан дар бораи зиндагии пас аз марг хавотир набуд. ӯ метавонист, фикр кард, ки Худо неки Худо буд, ва аз ин рӯ ӯро ба ҷаҳаннам мепартоӣ нест, ва ҳатто агар ӯ замин нест, он ҷо буданд, саркоҳинон кофӣ ба ӯ дуо гӯем аз дӯзах. Дӯсти ман, сарфи назар аз ҳамаи ин, ӯ фуруд дар ҷаҳаннам ва дар ин ҷо мо ӯро дида, дар ин алангаи оташ.

Дар чехраи ӯ назар кунед ва бубинед, ки ранҷу азоб, назар ба чашмони вай ва бингаред, ба ҳароси азиме аз ноумедӣ, ба суханашон саҳт ӯро гӯш ки ӯ даъват ба Падари Иброҳим, «Бигиред раҳм бар ман, кун ва Лаъзорро бифирист, то тар ӯ ангушти дар баъзе аз об ва хунук забони ман бикушой, чунки ман дар ҳастам, дарди калон дар ин оташ! ... Пас аз он ман ба шумо илтимос мекунам, Падари Иброҳим, Лаъзорро бифирист, ба хонаи падари ман, ки ман панҷ бародар дорам. Биё назди ӯ бирав ва онҳоро битарсонӣ, то ки онҳо дар ҳадди аққал, ба ин макони дард намеояд. " Падар Иброҳим ба ӯ гуфт, ки онҳо Мусо ва пайғамбаронро доранд ва бояд онҳоро гӯш кунанд. Аммо ин мард дар оташи дӯзах гуфт, ки агар касе аз марг бархоста, рафта онҳоро огоҳ кунад, онҳо гӯш хоҳанд кард. Аммо Иброҳим гуфт, ки агар онҳо ба пайғамбарон гӯш надиханд, пас онҳо ҳеҷ касро гӯш нахоҳанд кард, ҳатто агар ӯ аз мурдагон зинда шуда бошад.

Чанд нафар аз дӯстон ва хешовандони мо имрӯз дар оташи дардноки дӯзах қарор доранд ва меҳоянд, ки онҳо баргашта, моро аз ҳақиқат ва воқеияти дӯзах огоҳ кунанд? Онҳо баргашта наметавонанд, мо Каломи Худоро дорем ва бояд ба он имон оварем. Исо аз мурдагон эҳё шуд ва чанд нафар ба ӯ имон оварданд? Танҳо чанд.

Дар ранҷу дар ҷаҳаннам аст, танҳо барои як муддати кӯтоҳ, вале то абад аст. "Дур аз ман, шумо, ки дар зери лаънати Худо ҳастем! Дур ба оташи абадӣ гардида, ки шудааст, ки барои

омода кардани Иблис ва ӯ фариштагон!» (Матто 25:41). «Он гоҳ, ки Иблис, ки онҳоро фиреб мекард, дар кӯли оташ ва кибрит андохта шуд ... ва онҳо хоҳанд шабу рӯз азоб абад ... Ҳар кӣ кард, ки ба исми ӯ навишта нест, китоби зиндагон буд, партофта ба кӯли аз оташ». (Ваҳй 20: 10-15). "Дар он ҷо кирмҳое, ки онҳоро меҳӯранд, ҳеҷ гоҳ намемиранд ва оташе, ки онҳоро месӯзонад, ҳеҷ гоҳ хомӯш намешавад." (Марқӯс 9:48).

Ҷаҳаннам ҷои азоб ва азоб ва дард аст. Китоби Муқаддас мегӯяд, ки дар он ҷо гирия ва ғиҷирроси дандон хоҳад буд. Оташ боиси дард мешавад ва одамон гирия намекунанд ва гирия намекунанд ва дандонҳояшонро ғарқ намекунанд, агар мурда бошанд, ба гуфтаи баъзеҳо, ё агар пас аз марг ҳаёт набошад Пас аз марг ҳаёт вуҷуд дорад, ки мо дар Ваҳй 20:12 меҳонем: "Ва мурдагонро дидам, хурду калон, дар назди тахт истода буданд." Агар мо пас аз марг ба ҷаҳаннам равем, пас мо абадӣ азоб ва дарди оташи онро азоб хоҳем кашид.

Кӣ ба ҷаҳаннам меравад?

Ҷаҳаннам барои Иблис ва фариштагони ӯ омода карда шудааст. Ҳамаи онҳое, ки гуноҳ мекунанд ва ба овози

Шайтон гӯш медиҳанд ва номҳояшон дар китоби зиндагон навишта нашудааст, низ ба ин маҳкумшаванда мераванд. (Матто 25:41; Ваҳй 20:15). Ин ба ҳамаи мо, шумо ва ман дохил мешавад, "Ҳама гуноҳ карданд ва аз ҳузури наҷоти Худо дуранд." (Румиён 3:23). "Гуноҳ ба омад ҷаҳон ба воситаи як одам, ва ӯ гуноҳ марг бо он оварданд. Дар натиҷа, марг паҳн ба ба тамоми башар наҷод , зеро ҳар гуноҳ кардааст". (Румиён 5:12). Аз сабаби гуноҳи Одам, марг ба сари ҳамаи мо омад ва ману шумо бояд бимирем. Дар ҳамин тавр, гуноҳе бар шумо ва ман омада, ҳамаи мо гунаҳкор ҳастанд, дар назди Худо. Мо табиати гунаҳкор дорем бо хоҳиши гуноҳ кардан ва ба Худо саркашӣ кардан. Одамон набояд ба гуноҳ омӯхта шаванд , онҳо ин корро табиӣ мекунанд. Одамон ба ба Худо итоат таълим гирад, то ки ҳаёти худро ба ӯ ва ӯро ибодат. Аз сабаби табиати гунаҳкори ҳама одамон, мо ҳама аз ҳузури наҷоти Худо хеле дурем ва ба сӯи ҷаҳаннам равонаем. Новобаста аз он ки мо инро доништан мехоҳем ё не, мо ба ҷаҳаннами даҳшатнок ҳаракат мекунем .

Вучуд доранд бисёре аз касоне, ки дуо : «Эй Парвардигори, Худовандо!», Такрор баъзе калисо маросимҳо ҳар ҳафта, вале на Худованд ҳамчун Начоткори худ медонед, ва ин нест, аз олами боло таваллуд шудааст. Онҳо, албатта, дар ҷаҳаннам ҳоҳанд ёфт . (Матто 7: 21-23). Ҳамчунин онҳое ҳастанд, ки худро масеҳӣ меҳисобанд, аммо меваи хуб ба бор намеоранд , ва онҳо низ ба оташ андохта мешаванд. (Матто 7:19). Амалҳои табиати гунаҳкори мо, ки набояд дар мо пайдо шаванд, инҳоянд: " Амалҳои бадахлоқона, палид

ва ношоиста ; дар парастии бутҳо ва ҷодугарӣ. Одамон душман мешаванд ва онҳо ҷанг мекунанд; ҳасадхӯр, ҳашмгин ва шӯҳратпарастанд. Онҳо ба ҳизбҳо ҷудо мешаванд ва гурӯҳҳо; онҳо ҳасад мебаранд, маст мешаванд, orgies мегиранд ва корҳои ба ин монанд мекунанд. Ман шуморо ҳоло ҳушдор медиҳам , ки пештар карда будам : онҳое ки ин корҳоро мекунанд, Малакути Худоро соҳиб нахоҳанд шуд . " (Ғалотиён 5: 19-21). Агар мо даъват кунем масеҳиён пас аз ин ҷаҳон, бояд дид , дар мо «Муҳаббат, шодмонӣ, ороиштагӣ, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, марҳамат, меҳрубонӣ, садоқатмандии, фурӯтанӣ ва хушдорӣ». (Ғалотиён 5: 22-24). Касоне, ки дар ҷаҳаннам хоҳад буд ва онҳое, ки аз ҷониби Хуни гаронбаҳои Исо, касоне, ки аз рӯй накардаанд, пок, на онҳо гуноҳҳои, ки аз атои Худо аст, ки абадӣ қабул накардаанд, ҳаёт, ва онҳое, ки ба воситаи беитоати, беъад арзон хуни аҳди Худо, ки онҳоро аз гуноҳ пок кард. (Ибриён 10:29).

Худованд бо Никӯдимус, ки пешвои яҳудӣ буд, суҳбат кард ва ба ӯ гуфт , ки "Ман ба шумо рост мегӯям; ҳеҷ кас Малакути Худоро дида наметавонад, агар ӯ дубора таваллуд шавад." (Юҳанно 3: 3). Худованд ба ӯ мегуфт, ки гарчанде ки ӯ роҳбар ва марди хеле хуб буд, ба ҳар ҳол ӯ бояд дубора таваллуд шавад, то ба осмон ворид шавад. Агар мо дубора таваллуд нашавем, новобаста аз он ки мо хуб зиндагӣ мекунем, албатта ба ҷаҳаннам хоҳем рафт.

"Пас, дар бораи шахсе, ки Писари Худоро паст мезанад? Кист, ки хуни аҳди Худоро, ки ӯро аз гуноҳ пок кардааст, ҳамчун чизи арзон меҳисобад? Кӣ Рӯҳи ғайро таҳқир мекунад? Танҳо фикр кунед , ки ҷазои сазовори он

хоҳад буд! Зеро мо медонем, ки гуфт: «ман хоҳад гирифт қасос, ман сазо»; ва касе низ гуфт: «дар Худо ва ин доварӣ хоҳад кард. халқи худ» ин аст, ки даҳшатовар чизе афтодан ба дасти зиндагӣ Худо! (Ибриён 10: 29-31).

Кӣ моро ба ҷаҳаннам мефиристад?

Бисёр одамон мегӯянд, ки Худо муҳаббат аст ва ӯ ҳеҷ гоҳ моро ба ҷаҳаннам намефиристад. Пас чӣ гуна аст, ки мардум ба ҷаҳаннам мераванд? Худо дар бузурге муҳаббат роҳ дод раҳқунандаи мо ва он аст, ба чап ба ҳар яке алоҳида қарор дар он ба вай меҳаҳад, ки ба садақа абадият. Худо ин интихобро ба мову шумо вогузоштааст ва мо озодем, ки худамон дар бораи бихишт ва дӯзах тасмим гирем. Агар мо меҳаҳем, ки ба осмон, роҳ аст, ба таври равшан нишон диҳанд моро. Агар мо ба безътиной ба қабул роҳи Худо наҷоти ё агар мо интихоб нест, онро қабул, балки ба баҳра ҳаловати гуноҳ барои дар як ҳол, он гоҳ ки мо мефириستم, худро ба ҷаҳаннам, зеро, ки дар роҳи рафтан ба он ҷо аст. Шумо ва ман нишон дода роҳ ҳам ба осмон ва ба ҷаҳаннам, балки он аст, ки шумо ва ман, ки қарор, ки роҳ ба ва роҳ ба роҳ он таъинот.

Чӣ гуна гурехта метавонем?

Худо роҳи гурезе барои мо, ки бояд нест кард пул, ки на шуморо талаб нест, ки таҳсилоти олӣ, ки дар талаб нест, ки шумо ба зиндагӣ, зиндагии хушу покизае ки пеш аз шумо аз он қабул мекунанд, ва ба он нест, ки шумо ба кор хоҳиш он. Худо роҳ аст, озод, дар он аст, ки барои ба гуноҳкор ҳамчунин, инчунин ҳамчун ба шахси хуб. Он метавонад аз ҷониби кӯдаке, ки дорои таҳсил нест, инчунин барои калонсолон фаҳманд ва қабул

кунанд . Ин аст, олиҷаноб, бонангу ва сулҳу осоиштагӣ меорад ва хурсандӣ аст. Роҳи Худо мегирад сарбории вазнин гуноҳ аз хомӯш дӯши мо, ва юғи Худо аст, осон ва бори худ аст, нур. (Матто 11: 28-30). Роҳи Худо пушаймон шудан ва аз гуноҳҳои мо рӯй гардондан аст. Мо бояд аз гуноҳҳои содиркардаамон ҳақиқатан пушаймон

шавем ва аз онҳо рӯй гардонем . «Аммо акнун Ман ҳастам, хушбахт ... зеро ғаму худ шуморо иваз роҳҳои шумо ... Зеро ки ғаму аст, ки истифода аз ҷониби Худо меорад, ки барои дилашонро ислоҳ намудан, ки оварда мерасонад ба наҷот". (2 Қўринтиён 7: 9,10). "Он корхоеро анҷом диҳед, ки нишон медиҳанд, ки шумо аз гуноҳҳои худ рӯй овардаед." (Матто 3: 8). «Ман ба шумо мегӯям, он ҷо хоҳад хурсандии бештар дар беш аз як осмон гуноҳкоре , ки аз тавба беш аз он наваду нӯҳ, одил одамоне, ки кор нест, ки ба бояд тавба." (Луқо 15: 7). «Ин аст он чӣ навишта шудааст: ки Масеҳ бояд азобу уқубат кашад ва бояд аз марг баъд аз се рӯз эҳё, ва дар . Номи ӯ хабар дар бораи тавба ва омурзиши гуноҳҳо бояд ба ҳамаи халқҳо мавъиза карда шавад" (Луқо 24: 46,47). "Бешубҳа шумо медонед, ки Худо меҳрубон аст, зеро ӯ шуморо ба тавба ҳидоят мекунад." (Румиён 2: 4). Вақте, бо ҳукми Рӯҳи Муқаддас, ки мо дидем чӣ бузург гунаҳкор мо ҳастанд ва мо ҳастанд, ғамгин ва тавба, он гоҳ мо ҳам бояд эътироф мекунад гуноҳҳои моро ба ӯ, зеро «ӯ гуноҳҳои моро биомурзад ва моро покиза аз ҳар гуноҳи мо . " (1 Юҳанно 1: 9).

Мо ҳамчунин бояд боварӣ дошта ва қабул дар имон Исо барои мо анҷом «Вақте ки Мусо боло то мори биринҷӣ дар як чӯбдаст дар биёбон, дар ҳамин тарз Писари Одам бояд боло бурда , то, чунон ки ҳар ки дар имон ба ӯ метавонад ҳаёти ҷовидонӣ ёбад. Зеро ки Худо

дӯст ҷаҳонро чунон ки худро дод Писари, ба тавре ки ҳар касе, дар имон ба Ё метавонад бимирад нашавад, балки абадӣ ҳаёт. Зеро Худо нест, фиристодани Писари худро ба ин дунё ба судя худ, балки ба бошад, он Наҷотдиҳанда. ҳар кӣ имон оварад, дар Писар аст, ба доварӣ дучор; лекин ҳар кӣ надорад, ки имон дорад, аллакай ҳукм карда, зеро ки ӯ дорад, ки дар имон надорад. Писари ягонаи Худо ҳар кӣ дар имон Писарро дорад ҷовидонӣ ҳаёт ҳар кӣ аз Писар итоат хоҳад нест, ҳаёт, балки дар азоби Худо бимонед. " (Юҳанно 3: 14-18, 36). «Ман ба шумо мегуям, ҳақ ҳастам: ҳар кӣ ба суҳанони Маро бишнавад ва ба Худой имон оварад Ё, ки Фиристандаи Маро дорад, абадӣ зиндагӣ. Ё нахоҳад шуд доварӣ дучор гардида, вале кардааст, аллакай гузашт аз марг ба ҳаёт мебошад." (Юҳанно 5:24). «Зеро ки дар он аст, аз тарафи файзи Худо, ки ба шумо шудааст ба воситаи имон наҷот ёфтаед. Ин аст натиҷаи нест, кӯшишҳои худ, балки атои Худост, то ки ҳеҷ кас наметавонад фахр дар бораи он." (Эфсӯсийн 2: 8).

Азбаски Одам гуноҳ кард, марг ва гуноҳ бар ҳамаи одамон омада, балки ба он сабаб Исо, яке аз бегуноҳ, Писари аз Худо, мурд, барои ту ва ман дар мо ба ҷои мо метавонем доранд ҷовидонӣ ҳаёт. «Зеро, танҳо чун ҳамаи одамон мемиранд, зеро аз онҳо иттиҳод бо Одам, ки

дар ҳамин роҳ ҳама хоҳанд шавад зинда ба Лиде, зеро онҳо иттифоқи бо Масеҳ». (1 Кўринтиён 15:22).

Шумо мебинед ин рӯ, ки ба он ҷӣ ки мо доранд, ба кор аст, хеле кам ва нархҳо

ҳеҷ. Мо танҳо ба шавад пушаймон ,
 барои мо гуноҳҳои ва рӯй аз онҳо, эътироф, ва имон
 овард ва Исоро ҳамчун Худованд ва
 мо Наҷотдиҳандаи. Дар яке ,
 ки мекунад, ҳама сердаромад
 ва додан аст, ки Худованд Исои. Ў пардохт барои наҷот
 и худро бо Ў худ ҳаёт оид ба Салиби аз Ҷалҷото, Ў пок
 шуда, дилҳои моро бо Хуни гаронбаҳои худ, намебахшад
 ва гуноҳони бисёр мо. Ў ба мо ҳуқуқ медиҳад, ки
 фарзандони Худо шавем ва Ў моро қабул мекунад ва
 азони худ менамояд. (Юҳанно 1: 12). Исо чӣ
 гуна як наҷоти аҷоиб, пурҷалол ва озодро пешниҳод
 мекунад. Ин наҷотро қабул кунед
 ва Исоро ҳоло қабул кунед!

Як марди худобехабар бор кӯшиш кард, то бовар
 мекунонад, як масеҳӣ, ки ба дини худ, ҳеҷ истифода буд,
 ки ў меҳодад ,
 ҳаргиз бошад гуна беҳтар барои он. Кофир пурсид:
 "Исои шумо барои шумо чӣ
 кард?" Дар масеҳӣ гуфт: «Ў кардааст наҷот ман
 биёваред». Марди худотарс пурсид: "Ва ин чист?" Ва дар
 ҳоле, ки ў сухан он ҷо буд, як табассум беимон оид
 ба рӯи ў. Дар масеҳӣ ҷавоб дод: «Қадами бо ман
 ба хона ва ман хоҳад нишон шумо». Пас, онҳо
 якҷоя мерафт , ба ин хона ва берун қадам. Пас аз он
 масеҳӣ миқдоре баргҳои хушкро
 гирифта , доираи калон ё ҳалқаи онҳоро
 сохт. Ў пас назар , барои як кирм ва чун яке ёфт, ки ў он
 ҷо гузоштанд , дар маркази ҳалқаи. Баъд чанд гугирдро
 гирифта, баргҳои хушки атрофи кирмро оташ зад, дар
 ҳоле ки кофир бо ҳайрат ба он нигоҳ кард. Тавре ки
 аз гармии оташ наздик ба мискинон кирми, аз он сар ба
 wriggle ва writhe ва нишон нишонаҳои душвор , аммо аз

он нест, метавонад аз даст ангуштарин фурузон. Пас аз он масеҳӣ дасти худро ба воситаи дуд кашида, кирмо аз ҳолати хатарнок берун овард ва ба болои алафи сабз, ки аз оташ ва ҳама гуна хатар дастнорас аст, гузошт.

«Дар ҳар ҷо», гуфт, масеҳӣ, «ки чӣ Исо барои ман ба амал. Ман ба алангаи фош шуд ҷаҳаннам, ки маро иҳота карда шуданд ва ҳеҷ нест, имконияти халос. Ман буд, дар як бузург гуноҳкоре маҳкум ва тайёр ба ҳалокат, аммо Исо маро бо мурдан барои гуноҳҳоям наҷот дод ва маро чун ҷӯб аз оташ кашид (Закарё 3: 2).

Дӯсти азиз, вақте ки шумо бешубҳа ба оташи ҷаҳаннам меравед, оё шумо ба Исо нигоҳ намекунед? Рӯй гардонед ва ба гуноҳҳои худ ба Ё иқрор шавед, имон оваред ва ўро қабул кунед ва бигзоред шуморо наҷот диҳад. Лаҳзае дертар мунтазир нашавед, аммо ҳоло ўро қабул кунед! Дар ҳар ҷое ки бошед, ҳоло дили худро ба Исои Худованд кушоед. Ё шуморо дӯст медорад. Ё намехоҳад, ки шумо бимиред. Ё мехоҳад шуморо наҷот диҳад, танҳо интизори шунидани гиряи шумост. Занг ба Ё ҳоло ва Ё ба озоратон хоҳад худ нохун маҷрӯҳ дасти шумо интиҳоб кунад, то аз оташ берун оваред ва шумо бар сабза шинонанд аз хатари абадӣ damnation. Вай ба шумо дар роҳ, ки гузошта боиси ба осмон. Ҳозир ба Ё эътимод кунед!

MA Gschwend.

Ин рисолаи Инҷил бо компютер тарҷума шудааст. Агар шумо забонро ислоҳ ва такмил диҳед, лутф ан бо идора бо info@angp.co.za тамос гиред

Агар шумо дар Масеҳ наҷот ёфтаед ё ба василаи адабиёти Инҷилии мо баракат ёфтаед, лутфан ба мо хабар диҳед. Мо мехоҷем Худоро бо шумо шукр гӯем ва дар дуоҳои худ шуморо бештар ба ёд орем. Барои адабиёти бепули Инҷил, китобҳо ва рисолаҳо ба зиёда аз 540 забон, лутфан бо мо тамос гиред :

ДИЛИ ОДАМ

This Gospel tract was translated with a computer. If you can correct or improve the language, please contact the office at info@angp.co.za

E-MAIL: info@angp.co.za

ALL NATIONS GOSPEL PUBLISHERS

P.O. Box 2191, PRETORIA, 0001, R.S.A.

(A Gospel Literature Mission financed by donations)

(Reg. No. 1961/001798/08)